

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:r 13.
Årg. 9.

Kristlig juniortidning, utgiven av Svenska Missionsförbundet.
Redaktion och expedition: Barnhusgatan 10, Stockholm C. Tel. Norr 322 80
Redaktör och ansvarig utgivare: Juniorsekreterare Arthur Wallin.

1 aug.
1928.

Samuel Johansson.

Av Rob. Fur.

Om läsaren icke känner det gamla landet Njudung, så må det sägas ifrån, att det utgör en särdeles värdefull del av Småland och fordom nämndes "tiohärads lagsaga". Östra härad utgjorde dess nordligaste och kanske vackraste del. Och därifrån är det nu, som så många varmhjärtade, klarsynta och rakryggade män utgått. Samuel Johansson är en.

Han föddes en majdag (den 14:e) år 1837 och räknade som fader en av dessa strävsamma, hoppfulla och uthålliga bönder, vilkas gestalter icke så sällan avteckna sig mot de steniga smålandsbackarna. I hans tidiga barndom var dock solskenet en sällsynt gäst i hemmet. Så mycket oftare sågs där en annan: brännvinet. I det avseendet var Samuels hem likt alla andra. Bönderna gingo också ofta samman, sutto kring brännvinspannorna,

Samuel Johansson.

pokulerade, svuro, syndade gruvliga och förföllo till djurens ståndpunkt. Men så kom Wieselgren som en ljusets härold. Några varmhjärtade prästmän följde ock i hans spår. Och så kom Guds Ande med makt över bygden. Underbara tider inbröto då. Brännvinspannorna fingo rosta ner, dansen upphörde, visorna tystnade, och lovsång hördes i stället i mångt hem. Även till Simnatorp kom den, ty Samuels äldste broder fann frid och förlösning, och snart genljöd hela hemmet av Herrens lov. Men en i syskonskaran var dock ännu stum, och det var Samuel. Och likväl hade han i tio år bett Gud om barnaskapet. Därjämte hade han talat om för Gud, huru frälsningen borde gå till. Men istället för rätt ånger, botfärdighet och förkrosselse, som Samuel ansåg vara den enda riktiga

vägen, visade Gud honom en ny. Och på dess vägmärke stod det: *Kom som du är!* Så hade icke Murbeck eller Norborg sagt i sin postilla, men Rosenius hade sagt det i Pietisten. Och det bästa av allt: det var sant, ty det stod i skriften. En oförgätlig förvintersdag under väckelsens år 1857 hade, medan en pastor Magni predikade, denna härliga sanning gått upp för den unge bondsonen. Nu bekymrade honom icke längre striden mellan de "lagiske" och "evangeliske", ty han hade funnit det rätta. "Kom som du är", var för honom det härliga lösensordet, ty Kristus gav ju allt, även *ånger* och *förkrosselse*.

Samma år — 1857 — hade emellertid Samuel efter tre terminers vistelse vid Växjö seminarium avlagt en hygglig folkskollärarexamen. Och inom kort länkade Gud händelserna så, att den unge läraren, som nu fått vikarieplats i Korsberga socken (där han under året 1858 erhöll 5 tunnor råg och 5 tunnor korn som lön!) nödgades börja predika. Det var 1859 och betecknade ett nytt skede i hans liv, fast det icke omedelbart framstod så för honom. Sin lärargärning älskade han nämligen alltfört och var fast besluten att som organist och folkskollärare framleva sitt liv i någon lugn landsända. Utöver sitt arbete i kommunens tjänst kunde han ju sedan göra åtskilligt för den fria verksamheten, t. ex. hålla söndagskola och — då det var brist på andra talare — predika vid missionsböner och dylika sammankomster, som nu månatligen börjat hållas på orten. Detta var smått tänkt och harmonierade bäst med den lika spenslige och småväxte som blyge och ödmjuka unge mannens perspektiv på livet. Men Herren tänkte större tankar, och snart lärde sig Samuel Johansson att göra det också. Men det gick inte alldeles så fort, som det berättats här och hade en tämligen obehaglig begynnelse. Den unge läraren blev nämligen utan plats och utan utsikt att få någon. Ty vilken präst ville ha en frikyrklig klockare? — Så mycket hellre ville Herrens folk ha en sådan. Och så började man kalla Samuel Johansson till den ena platsen efter den andra: Nävelsjö, Vrigstad, Hulstjöö, Tranås o. s. v.

Samuel Johansson reste, om än med bävan i hjärtat, ty han kände sig liten och ensam. Men det *var* han icke, ty Guds Ande var med honom, och så kunde han arbeta i en känsla av frid och trygghet. Utan sorger blev han dock därför icke. Somliga kristna menade nämligen, att han predikade en alltför lös och lätt lära om nåden, medan en del "syndfria" drogo nåden till lösaktighet. Icke så få betraktade honom därjämte som en folkförförare, vilken trängt in i prästens ämbete. Sådana erfarenheter drevo dock blott den unge mannen närmare Gud, och så "växte han i" den uppgift, som Gud ämnat åt honom, nämligen den andlige ledarens. Allt flera började också fylka sig kring hans talarstol, och varhelst han kom, ljöd den härliga sången:

"Halleluja!
Nu skapelsens råd jag funnit;
Guds barn jag är.
Försoningens mening jag funnit,
förlorade barn har Han vunnit,
Halleluja.
Nu målet för livet jag hunnit."

Det var klang i den sången. Men så hade också den store försångaren Oscar Ahnfelt rest omkring i bygden och angett tonen.

Mindre bekymrad för organisation och reformer men alltmer angelägen om Guds ära och själars räddning genomreste Sam. Johansson under de följande åren stora delar av södra Sverige. Guds folk, till vilket även flera präster räknade sig, hälsade honom med varmaste glädje och öppnade hem och kyrkor för honom. Att många dörrar också stängdes för honom hör till sakens natur, ty evangelium går alltid fram under motstånd.

Så gingo de för Östra härad oförgätliga brytningsåren, 1857—59, tillända, och Sam. A. Johansson anställdes som predikant i häradets missionsförening (eller "Hvetlanda traktatsällskap", som det till 1865 hette) med en årslön av 150 kr.! I ledningen för denna missionsförening stod nu en lika hänförd som målmedveten och varmhjärtad jurist, nämligen kronofogde Thunberg. Egendomligt nog satt en annan jurist som ordförande i ett annat mis-

Brev från Wien.

För inte många år sedan kom jag som krigsbarn till Sverige och hade då den goda turen att komma till en plats, där det fanns en juniorförening. Det var förresten Hässelby utanför Stockholm. Ofta tänker jag på, hur trevliga möten och fester vi hade och önskar, att jag finge vara med om något sådant ännu en gång. Men när man bor i ett katolskt land, är det ej lätt att få en sådan önskan uppfylld. Här utanför Wien finns det ej ens någon evangelisk kyrka, och att ofta åka in till staden, blir alltför dyrt. Men jag var med om en sådan högtidsstund sista söndagen, när min svenska "sys-

ter" var här. Predikan var naturligtvis inte på svenska, men språket betyder inte så mycket, bara innehållet är det rätta. Jag har i alla fall min svenska bibel, och den är jag mycket glad och tacksam för. Men tänk så bra Ni svenska juniorer ha det, som kunna få ordet förklarad; några bibelstudier kan jag ej få vara med om.

Jag vill med dessa rader på det hjärtligaste hälsa alla svenska juniorer.

Else Schwinger.

Wien 18. Bz.

Postamt 18/2 114.

Siedlung-Sommerhaide.

sionssällskap i samma provins. Denne, som var den kände häradsbörde Odencrantz i Jönköping, var i djupaste mening — liksom Thunberg — en ädling, och med båda blev den redbare Bäcksedasonen snart vän för livet. Och redan vid första sammanträffandet med Odencrantz (1865), vart det klart, att Sam. Johansson skulle bli Jönköpings missionsförenings predikant och att Östra härads missionsförening skulle ingå som biträdesförening till Jönköpings. Från 1866, när dessa förhållanden ordnades, till 1884 stannade så den nu 30-åriga predikanten i den större missionsförenings tjänst. Frigjorda medarbetare med andens eld i sin själ hade han där i P. A. Hultman, C. J. Lindberg och Svenning Johansson. Om underfulla tider förtalades då i Vätterbygden, och ännu skimrar det i de gamlas ögon, då de förtälja därom. Varför? Jo, de mötte den stora kärleken, varefter deras hjärtan längtat i långa år. —

Flyttningen till Göteborg blev smärtsam både för honom och för de trogna vänner, han förvärvat. I anden voro de dock ej skilda, och icke så sällan såg man fortfarande den till kroppen småväxte men till anden storväxte mannen med den klara tanken, den djupa blicken och det levande herdasinnet vid de stora

missionsmötena i Småland skifta livets bröd åt hungrande själar. —

I de stora frågorna om dop, nattvard och försoning hade han bildat sig en egen uppfattning, som i det stora hela överensstämde med Waldenströms. Helgad genom Guds nåd polemiserade han dock aldrig med troende av annan uppfattning. För honom stod det alltid klart, att det, som förenade, var större än det, som skiljde. Därigenom behöll han enheten i tron även med de statskyrkligt sinnade och respekterades vart han kom. Vad som i skriften betygats, blev för honom orubbligt gällande lag, men han ville icke påtvinga någon annan den. Varje troende borde själv erövra sanningen i Guds ord.

Genom sin djupa blick för det väsentliga, sitt vida perspektiv och sin andes kraft fördes han snart fram till ledareställning inom det samfund, som var hans hjärta närmast, nämligen det år 1878 bildade Svenska Missionsförbundet. I 18 år tillhörde han styrelsen för detsamma.

En vinterdag — den 13 febr. 1917 fördes han, efter ett långsamt avtynande, på de starka fadersarmarna till det hem, om vilket han med luttrad röst kunde sjunga:

«Halleluja! Nu skapelsens råd jag funnit.

Halleluja! Nu målet för livet jag hunnit.»

Fiolspelaren.

I Nürnberg bodde för ett par hundra år sedan en fattig änka med en skara gossar och flickor. En av dem, Hans, hade lärt sig att spela fiol, under det att fadern ännu levde. Så försökte han nu att med sitt spel hjälpa modern att förtjäna uppehållet åt sina syskon. För detta ändamål ställde han sig därute vid en port vid sidan av gatan och spelade roliga små stycken för de förbigående fotvandrarna.

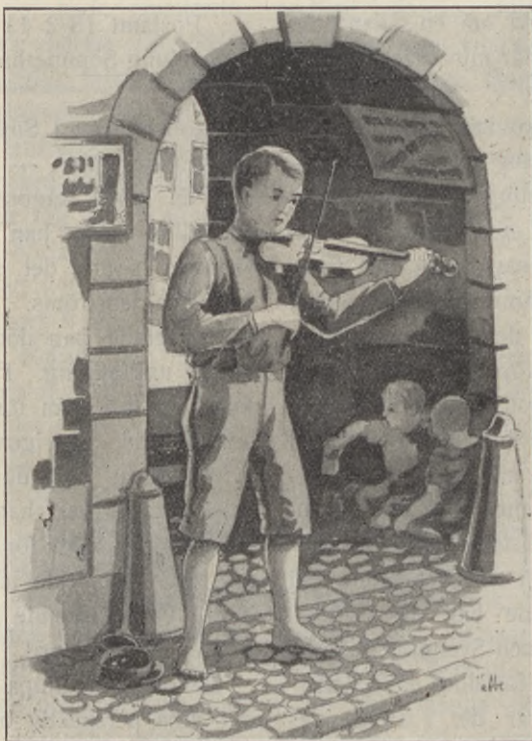
Då hände det en dag, att en fin droska från Nürnberg for förbi den lille fiolspelaren. I droskan satt en snäll, vänlig herre; han såg vår Hans och betraktade honom noga. Han hörde också spelet på fiolen. Då föll det honom in att låta kusken stanna. Han grep i fickan efter ett mynt för att räcka det till gossen. Därvid gjorde det honom glädje att fråga den fattiga gossen, om han ville åka med ett stycke i hans droska. Först förlägen men likväl förtjust åt det förestående nöjet steg Hans in och fick sätta sig mitt emot herrn på vagnsdynan.

"Spela nu för mig", sade denne till honom. Hans spelade det ena stycket efter det andra, idel närnbergska folksånger och visor. "Kan du också spela något ännu vackrare än sådan musik?" frågade hans nye vän honom. "Ack, ja", sade Hans. "Skall jag?" När han hade fått ett jakande svar, började han först att på nytt stämma sin fiol. Därpå avtog Hans sin mössa och spelade: "Den Högste vare lov och ära, dig, Gud, som är all godhets Fader." Vid den andra versen sjöng han därtill av hela

sitt hjärta. Sedan slutade han med sången och spelet och satte åter på sig mössan.

Allt detta fröjdade helt synbarligen herrn. "Säg mig", sade han, "kan du kanske också läsa upp ett litet bibelspråk? Med hopknäppta händer framsade Hans nu den del av Jesu bergspredikan, som handlar om saligprisandena. Därpå kom även bönen Fader vår, och därvid tillslöt han ögonen. Huru fröjdade detta inte

på nytt droskans ägare! "Var bor du?" frågade han Hans. Hans nämnde gränden; kusken vände på sin husbondes tillsägelse om och återvände till Nürnberg. Man stannade framför änkans hus, och snart var Hans' mor inbegripen i ett allvarligt samtal med den fine herrn. Då blev Hans åter inkallad och tillfrågades, om han för alltid ville komma till den vänlige herrn och spela för honom. Hans gav först inte något svar, utan han hängde fast vid moderns hals och grät. Därpå räckte han handen till herrn, som redan en lång stund sträckte fram

sin emot honom och som nu gav honom ett kraftigt handslag. Redan följande dag bar det i väg till "Herrnhut".

Hans vän, det var greve Nikolaus L. v. Zinzendorf, hade stort behov av en organist, som kunde spela bra med hjärta och hand, och som även kunde sätta musik till och spela alla de sköna sånger, som greven diktade. Det gjorde vår Hans, ju mer han blev större och äldre och ju mer han med hjärta, mun och händer tillhörde sin Frälsare. — Gud har sökt,

SAMTAL MED LÄSEKRETSEN

En och en halv timmes båtresa västerut från Göteborg ligger Bohus Björkö, mellan "fastlandet", om man får kalla Hisingen så, och Öckerö. Som namnet antyder, är det inte endast kala klippor på Björkö, där förekomma också riktigt vackra lövskogsdungar i dalgångarna, ja t. o. m. riktiga åkerfält finnas. Befolkningen lever mest av fiske.

Det är en präktig befolkning här. När jag kom dit på midsommaraftonen, såg jag visserligen åtskilliga fylltrattar och odågor, men de hade kommit ut från den stora staden för att som det lyste dem fira midsommar.

Hur det kom sig att missionsförsamlingen på Björkö vågat kalla mig som talare till sin uppbyggelsekonferens, vet jag inte. Emellertid hade vi det gott tillsammans under de dagar, konferensen pågick.

Midsommarafton var reserverad för juniorerna. De kommo från närliggande öar, ja ända från Donsö i Göteborgs södra skärgård. Vi hade mycket att säga varann, och så åto vi kväll tillsammans, varför det blev sent, innan båtarna lade ut från bryggan och styrde mot de skilda öarna.

Den 3—8 juli deltog jag i dalajuniornas första gemensamma bibelkurs. Den hölls i en

funnit honom och använt honom i sin tjänst och till sin ära! Även oss söker han och vill använda oss för sig.

(Wehr und Waffe für die Jugend).

Övers. av Gerda Wallgren.

gård "Gamla Jeriko" ett par kilometer från Rämshyttan. Från ett 20-tal föreningar hade juniorerna kommit: 25 flickor och 18 pojkar. Liksom vid de flesta andra "bibelstudieveckor" hade den lägre åldersgränsen blivit satt till 15 år. Den av lägerchefen, pastor Segerberg, föreslagna "lägerlagen" antogs med acklamation och efterlevdes punktligt. De två unga damer, som hade ansvar för kosthållet lärde sig snart förstå, hur glupska juniorer kunna vara. De lagade därför mat både i köket och i den med kokspis försedda "samlingsalen", så att det osade

och rök väldigt ibland. Maten serverades på en bordsskiva i det fria. Var gång den bars ut, började det regna utom på söndagen, då vi hade omkring 500 mötesbesökare, som behövde få endast goda intryck. Föreläggningen var den enklaste: en loge,

Från Bohus Björkö.

två loft och ett tält för flickorna, en höskulle och fyra småtält för pojkarna. Madrasser var här okänd lyx. Tvättbäcken innehöll alltid klart vatten, och nedanför pinnen fick var och en diska sina matkärl.

Bibelstudierna och missionsföredragen följdes med spännt intresse och sammanhållningen var den allra bästa. Det enskilda avslutningsmötet söndag kväll var en upplevelse. Juniorernas enkla men gripande vittnesbörd skall jag sent glömma, och de som bekände, att de denna vecka ernått medvetet barnaskap med Gud, skola nog icke förgäta julidagarna i kamratkretsen vid Rämshyttan.

Arthur Wallin.

En kinesisk studentskas erfarenhet.

Av *Liu Ai-chun*.

Många av Guds barn veta, att det finns mycket arbete, som väntar på att bli utfört av dem. Men de äro rädda för svårigheter och tänka med lätthet ut otaliga anledningar till ursäkt för sin uraktlåtenhet att göra något. I verkligheten är det så, att de inte hört Gud säga: "Mitt barn, jag kan använda dig att utföra det svåraste arbete, bara jag får. Se vad jag gjorde med Moses, Josua och Gideon! De utförde många underbara ting, därför att de voro villiga att låta mig bruka dem."

På samma sätt var det med mig. När jag först blev tillfrågad om jag var villig att gå till landsbygden och predika några dagar under nyårslovets, svarade jag: "Låt mig tänka på saken en stund, så skall jag sedan ge svar." Då jag lämnade personen, kände jag, att det här var fråga om ett mycket viktigt arbete. Men jag sade till mig själv: "Jag kan inte gå. Pekingdialekten kan jag inte tala flytande; inte ens mina skolkamrater kunna alltid förstå mig. Hur skall jag då kunna tala till landsbygdens folk! Det går naturligtvis inte. — Jag är en sydkinesisk flicka. Nu ha vi för första gången kallt väder, och detta är för mig svårt att utvärda. Och på landet är det ännu kallare. Hur skall jag kunna klara mig? Det är klart: jag kan inte gå."

Den aftonen var mitt hjärta tungt. Det vilade en tung börda därpå, vilken jag inte orkade bära. Jag böjde mina knän till bön, och därefter började jag som vanligt läsa min bibel. När jag öppnade bibeln, läste jag just om, hur Petrus omvände tre tusen människor på en dag. Då började jag vakna upp. Jag förstod, att mitt hjärta var så tungt, emedan den Helige Ande kraftigt påverkade mig. Min himmelske fader fordrade av mig, att jag skulle tala om honom på landsbygden. Jag slutade läsningen och började bedja igen. Och jag sade till Gud, att jag var villig att gå. Omedel-

bart blev mitt hjärta lättare, och på samma gång hörde jag en röst säga: "Mitt barn, jag kan använda dig för vilket arbete som helst, om jag endast får. Se, hur jag rörde Petri — fiskarens — tunga! Han omvände tre tusen människor på en dag." Efter bönen skyndade jag till den person, som förut talat med mig, och svarade, att jag var villig att gå.

I sällskap med en grupp studenter reste jag till byn Ma Tou. Dagen efter vår ankomst delades vi i två grupper. En gick att besöka församlingsmedlemmarna på platsen, den andra gruppen gick att predika i en by ungefär en engelsk mil därifrån. Jag tillhörde den senare gruppen. När vi kommo fram, samlades folket kring oss. Jag blev eld och lågor och tog först till orda. När jag talat i tio minuter, frågade fröken Sun — en församlingsmedlem, som fört oss dit — om de förstodo vad jag sade. De skakade på huvudet. En av kvinnorna svarade, att hon inte förstod det ringaste. Mitt hjärta blev nedstämt, och jag insåg omedelbart mitt misstag. Och medan fröken Sun talade till folket, började jag bedja. Jag sade till Gud: "O himmelske fader förlåt mig. Jag litade på mig själv, då jag nyss talade till folket. Nu är jag här inför dem alla, och jag är villig att låta dig använda mig." Jag bad, tills tårarna nästan började rinna. Om de inte kunde förstå vad jag sade, vad är det då för gagn att jag kom hit? Så tänkte jag för mig själv.

När fröken Sun slutat, började jag tala igen. Denna gång vågade jag inte ha så bråttom. Varje ögonblick bad jag i mitt hjärta. När jag reste mig upp, erinrade jag mig plötsligt en liten berättelse, som jag lärt i söndagsskolan, då jag var barn. Jag började berätta den, ty jag kände att det var detta, som Gud önskade av mig. Berättelsen handlade om en liten flicka, som tackade sina föräldrar för brödet. De sade, att hon skulle gå och tacka mjölnaren. Denne

Uppsatsstävlan.

Femton flickor och tio pojkar ha deltagit i vår senaste uppsatsstävlan. De ojämförligt flesta äro från landsbygden, endast några få från städerna. Ämnet "Tankar vid årsskiftet" har behandlats av 8 stycken, 7 ha skrivit över ämnet "I naturens sköte", 3 ha berättat om "Vårt bästa juniormöte", 3 ha skrivit över ämnet "Mina älsklingssånger" och 4 ha låtit oss veta, vad de tycka om tidningen Friska Vindar. Ingen har försökt sig på att beskriva "Svenska Missionsförbundet".

1:sta pris går till Åke Feltheim, Gustaf Adolfs-gatan 19, Hälsingborg (Mina älsklingssånger).

2:dra pris erhåller Mirjam Berg, Hästhagen 7, Karlshamn. (Tankar vid årsskiftet).

3:je pris har tillerkänts Olle Linderberg, Skolgatan, Töreboda. (Tankar vid årsskiftet).

4:de pris: Birger Svensson, Vadsborg, Vingåker. (I naturens sköte).

5:te pris: Britta Mörk, Jakobsbergsgatan 29, Västerås. (Vårt bästa juniormöte under år 1927).

6:te pris: Götha Jansson, Djurås. (Vad jag tycker om tidningen Friska Vindar).

Det är egentligen mycket svårt att ge full rättvisa åt de olika uppsatserna. Pristävlingskommittén har emellertid gjort så gott den kunnat, och att resultatet är fullt opartiskt framgår därav, att ingen i kommittén vet, vem som författat uppsatserna, förrän resultatet av bedömningen föreligger klart. Vi skulle gärna vilja nämna, att åtskilliga andra än pristagarna skrivit trevliga uppsatser, så t. ex. Inez Pettersson, Töreboda, Per Råberg, Uttersberg, och Gulli Sandin, Östansjö. Vi uttala för övrigt ett tack till alla, som deltagit i tävlingen. De som icke få pris, ha i varje fall säkerligen ändå haft nytta av att skriva. Om icke annat utvecklar man sina gåvor och lär sig att allt bättre behandla språket och uttrycka sina tankar i skrift. Det är möjligt, att någon av de uppsatser, som icke prisbelönats, ändock så småningom kommer in i vår tidning.

sade, att det var bonden, som skulle tackas. Men bonden lärde flickan att tacka Gud, ty det är han som sänder regn, sol och snö, så att skörden kan växa. — Då jag slutat min berättelse, nickade de alla förstående. De voro ense med mig och sade: Detta är alldeles sant. De voro bondfolk och förstodo väl berättelsens mening.

Fröken Sun frågade dem åter, om de förstått. De svarade, att de allä begripit vad jag sagt. Och de tillade, att jag denna gång talade som en helt annan person. Själv förstod jag hemligheten, ty det var Gud, som brukade min tunga. — Även efteråt måste jag bedja, innan jag talade.

Därför kan jag från min egen erfarenhet visa,

att ingenting kan utgöra en ursäkt för vår försumlighet att verka Guds verk. Om vi säga, att vi inte ha kunskap — nåväl, vi ha en tunga, och den vill Gud använda, om vi låna den åt honom. Om vi säga, att vi äro rädda för svårigheter — nåväl, intet är svårare än döden. Och likväl dog Jesus Kristus, vår frälsare, för oss. Därför skola även vi lida för honom. Om vi frukta att misslyckas, så låt oss förtrösta på honom med hela vårt hjärta, ty han har aldrig misslyckats.

När vi få ett tillfälle sådant som detta, måste vi ge oss helt åt Gud och låta honom använda oss. Vi behöva inte frukta. Han vill utföra stora ting genom oss, om han blott får.

(Övers. av *Gust. Karlsson.*)

BIBELKURSER OCH SOMMARLÄGER

Från bibelkursen i Hälsingtuna.

KORSÅN. Tisdagen den 3 juli samlades ett sjuttioal gästrike-juniorer vid Korså bruk i Dalarna. Det gamla bruket ligger inbäddat i björk och furu mellan sjöar och berg, undan- gömt från bruset därute i världen. Platsen är idyllisk för en veckas friluftsliv. Huvudsyftet med vår vistelse i Korsån var att tillsammans studera bibeln. Studierna leddes av pastorena Brunzell, Knutsson, Ekman och Nordström. De timmarna blevo dyrbara stunder inför Herrens ansikte. Där om vittnade ej minst de här- liga bönestunderna på knä inför levande Gud. I de unga själarna såddes mångt korn av ädel säd, som i sinom tid skulle bära frukt. Heligt allvar i förening med sann ungdomsglädje präglade vår sammanvaro.

Delvis saknade vi sol och sommarvärme, men det betydde mindre, ty kamratlivet i den stora ungdomskretsen var så mycket varmare. Våra vänner i Korsån gjorde även sitt bästa för oss. Störst av allt var dock, att Gud var med oss och lät sin nådesol lysa över den unga skaran som ville vara hans.

M—r—g.

HÄLSINGTUNA. Juniorerna i norra Hälsingland hava även i år varit samlade till en bibelstudiekurs. Den här gången var det Hälsingtuna missionsförsamling, som välvilligt upp- låtit sitt vackra missionshus i Sanna, beläget c:a 2 km. från Hudiksvall, för den ungdomliga skaran. Samling skedde onsdagskvällen den 4 juli. Det var med en viss förväntan vi emot- sågo denna kurs, då den i flera avseenden skilde sig från de två föregående, som hållits i våra bygder. Dels var den en dag kortare, den skulle endast räcka t. o. m. söndagen den 8 juli, och dels hade alla juniorer under 14 år fått en välvillig uppmaning att stanna hemma till en annan gång. Men trots dessa inskränk- ningar hade mellan 90—100 deltagare infunnit sig.

Redan första kvällen gjorde juniorerna en ny bekantskap. Det var missionär fru Paulina Kullgren, som tog allas hjärtan med storm. "Henne byter vi inte bort", var det en som sade efter välkomstmötets slut. De övriga lärarna voro alla gamla goda bekanta. Som ledare för kursen stod ordföranden i norra Hälsingland.

Från gästrikejuniorernas bibelkurs.

singlands juniorledareförbund, pastor P. Back i Jättendal. För bibelstudiet svarade pastor N. Hallkvist, som på sina timmar genomgick Romarebrevet. Folkskollärare D. Danielsson i Högtomt behandlade de första kapitlen i Filipperbrevet och pastor A. V. Lindkvist i Strömsbruk samlade de ungas intresse omkring ämnena: "Kristus som frälsare" och "Daniel, en förebild för en god junior". Stunderna omkring bibelordet blevo för många oförgätliga minnen. Men även kinamissionen fick stor plats i juniorernas hjärtan tack vare fru Kullgren. Hennes lektioner, uppdelade på ämnena: "Hedendomens mörker", "När ljuset kommer", "Arbetet bland kvinnorna", "Arbetet bland barn och ungdom" samt "Skilda erfarenheter", hava säkerligen knutit många juniorers intresse vid Kina och missionen där.

Offentliga möten höllos varje kväll. Onsdag, fredag och lördag kvällar voro vi hemma i Sanna missionshus. På torsdagskvällen hade vi utfärd in till "stan", där möte var anordnat i den stora missionskyrkan. Söndagen var den stora avslutningsdagen. Kl. 11 f. m. talade

pastor A. V. Lindkvist om det stora fiskafänget, och fru Kullgren skildrade på sitt fängslande sätt, huru evangeliet har förmåga att skapa allting nytt även i mörk hednavärd. Kl. 3 e. m. samlades vi för sista gången. Nu skulle avslutningsfesten gå av stapeln. Mycket folk från både när och fjärran hade infunnit sig. Efter inledning av ingenjör A. Larsson i Forsa talade pastor N. Hallkvist om "Josua från lärjunge till ledare". Efter kafferasten höll fru Kullgren sitt sista missionsföredrag över ämnet: "Kvinnan i Kina". Till slut besteg pastor P. Back talarestolen och frambar å juniorernas och juniorledarnas vägnar ett hjärtligt tack till sannavännerna, som på det allra bästa sätt löst den ingalunda lätta uppgiften att utspisa och härbergera den talrika ungdomsskaran.

Kursen har lämnat de allra bästa minnen. Det var endast en sak juniorerna sörjde över i uppbrottets stund, nämligen att tiden hade gått alldeles för fort. Vi hoppas, att nästa sommar skall giva oss en ny kurs, ja, vi längta redan därefter.

A. L—n.

JUNIORERNAS EGEN SIDA

Mina älsklingsånger.*

Tonernas makt! Detta uttryck är ej blott en tom fras, det är ett faktum, en verklighet. Hur många människor ha ej funnit utlopp både för glädje och sorg i toner, i sång och musik! Ännu i vår tid kunna många fridlösa människor återvinna sin frid och sin ro genom musiken. Att i en skymningsstund sjunga och spela en sång, som andas en fast tillförsikt till levande Gud kan skänka tro åt en tvivlande själ. Samma sång kan göra samma verkan otaliga gånger, och så bli vissa sånger våra älsklingsånger, genom vilka vi meddela oss med Gud och från honom mottaga frid och ro.

Den fasta tillförsikt, varom redan är talat, utstrålar kraftigt från den sång av Lina Sandell, som börjar: "Blott en dag, ett ögonblick i sänder." Denna sång påminner oss om den kristnes enda rätta förhållande till Gud: barnets förtröstan till sin fader. Vi få ett intryck av, att det är ett sorglöst barn, som har kunnat skriva denna sång. Sångerskan är förvissad om att allt — både fröjd och smärta, möda och behag — ligger i den himmelske faderns händer; vad behöver hon då frukta? Hon känner hans närhet och vet, att hon kan nå honom, då bekymren bli för tunga och hon behöver kasta dem på honom. Hon vet, att han för varje särskilt bekymmer och för varje särskild tid också har en särskild nåd. Därför blir det hennes högsta önskan att i alla förhållanden sätta all tro och lit till honom. Hon beder, att hon aldrig måtte tvivla på hans löften utan med förtröstan taga varje dag ur hans hand.

Det ligger något av vila över denna sång. Man känner, att Lina Sandell, då hon skrev den, gjorde det av övertygelse och erfarenhet. Vissheten om Guds barns trygghet meddelas

* Belönad med första pris i juniorernas uppsattävlan.

Lördagskväll.

Sommarens tid är inne. Det är kväll, lördagskväll. Ensam sitter jag på en stubbe i skogen. Jag önskar, att jag kunde återge naturens språk detta ögonblick. Även den går nu åter till vila efter en dags arbete. Solen har sjunkit, fåglarna tystnat; en doft av barr, kåda och mossor fyller luften. Ensamhetskänslan och vemodet försvinner inför den frid och harmoni, som råder omkring mig. Just nu vet jag, att de flesta unga hemma i byn ställa sina steg till dansbanan. Vad jag är lycklig, som slipper följa dem. Nog är ungdomstiden glädjens, hänryckningens och de ljusa drömmarnas tid, men den är också frågornas, valens och för många grubblandets tid. — Kanske nås mina ord av någon som är lika ensam som jag. Kamrat, låt oss inte tappa modet! Varje människa har sin särskilda plats i livet. Om du lägger hela din framtid i Guds fadershänder och för varje dag söker hans ledning, skall du säkert finna ditt livskall. — Skymningen faller på, och jag reser mig från min drömstubbe och vandrar hemåt. Jag är ensam, men jag är lycklig, ty jag tror på Gud.

Gretchen.

till en själv och lägger sig som en läkande balsam över ens sargade själ. Den rofyllda melodi av Ahnfelt, till vilken sången sjunges, äger också sin stora betydelse härvidlag. Ensam skulle den också ha utövat ett rogivande inflytande på den, som hörde den spelas.

En annan av Lina Sandells sånger, som är min älsklingsång, är "Jag kan icke räkna dem alla". Sångerskans fasta tro på Herren har icke kommit på skam, utan hon har i stället fått så överväldigande bevis på hans faderkärlek, att hon icke förmår räkna deras tal. Hon känner sin oförmåga, då det gäller att återgälda

dessa kärleksbevis men vill i stället tacka dess mer.

Vilket rörande bevis på att tacksamheten, som är så sällsynt, dock finnes rikt utvecklad hos ädla naturer, är ej denna sång! Kan man tänka sig något oskuldsfullare, något himlarennare än dessa ord, framsprungna ur ett hjärta, så överflödande av tacksamhet?

Som en skarp kontrast mot Guds barns innerst sett lugna tillvaro avmålar samma författarinna Jesu lidandesfyllda och ensamma liv i sången "Himlens fåglar hava sina nästen". Världarnas herre blev fattigare än ett vilt djur, "på det att vi genom hans fattigdom skulle bli rika". Det är vad Lina Sandell i denna sång vill säga oss. Hon återkommer också i denna till den trygghet, Guds barn äga, då de äro Jesu sanna efterföljare.

Ett uttryck för den troendes hemlängtan ha vi i sången "Till fridens hem, till rätta fadershuset" av Agata Rosenius. Sångerskan längtar efter den frid, som hon finner fullkomlig först i himlen. Hon känner också, att människans tillvaro i himlen är den rätta, ej den på jorden. Himlen är vårt rätta fadershus, dit vi alla skola gå och till vilket all vår längtan bör stå.

Många andra sånger om samma ämne finnas, många äro också bättre, men ändå intager just denna sång en framskjuten plats bland dem alla. Det, som åstadkommer detta, är den melodi, som prins Gustav satt till den. Denna tränande tonskapelse lyfter själen, för den oemotståndligt mot himlarymderna och väcker en intensiv längtan till denna fridens boning, som besjunges i sången.

En annan sång av ungefär samma karaktär är "En ängel osedd ned till jorden svävar". Huru skönt beskrives ej där Jesu oändliga kärlek! Döden sättes där i sitt rätta ljus: för den, som älskar Jesus, är döden blott födelsen till ett bättre, ett fullkomligt liv, till ett liv i det rätta hemlandet, i fridens land. För alla medför tanken på död allvar, men denna sång kommer oss också att tänka på döden som vilan från stormarna här.

Lina Sandells barnaförtröstan gör, att hennes sånger bli så älskliga. Men i vissa av sina sånger gör hon också människorna uppmärksamma på deras ansvar. Så är det i "Om han komme i dag, din Herre och Gud", o. s. v. Det ligger ett skakande allvar i den sången, den är ett maningsrop, ett varningsrop till dem, som mena det jordiska vara mer värt än det himmelska. Men trots sitt allvar — eller kanske just därför — kan denna sång bli en älsklingssång, emedan den påminner oss om vårt slutliga mål.

Man kan inte ställa upp några regler för vilka sånger, som kunna kallas älsklingssånger. En människa kan plötsligt i en sång finna något, som gör djupt intryck på henne men som alls icke berör en annan människa. För den första kan sången då bli en älsklingssång, under det den andra betraktar den som något av endast medelvärde. En redogörelse för ens älsklingssånger måste därför bli rent individuell utan någon som helst allmän karaktär, och så är det också med denna.

Åke Fältheim.

JUNIORER! Se till, att inte edra ledare själva behöva betala avgiften för tidskriften Juniorledaren! Denna kommer i år med 2 häften och kostar 2 kr. Ytterst är det juniorföreningen, som får nytta av tidskriften, ty den ger edra ledare anvisningar och uppslag rörande arbetet.

INSAMLINGSKORTEN för jubileumsgåvan böra omedelbart insändas till S. M. F:s expedition, även om inga medel samlats på dem.

BREVLÅDA. 15-åring. Poemet »Livets växlingar» är inte tillräckligt bra till innehåll och form.

En juniorutflykt.

Tidigt på midsommardagens morgon startade Varola och Vårsås juniorer för en utfärd till Kinnekulle och Läckö.

Vädret var ju visserligen inte det allra bästa för en utflykt men litet regn är inte så farligt, bara man har "sol i hjärta och sol i sinne", och det har ju alltid juniorer.

Färden över Billingen, genom Säter och Timmersdala blev underbart vacker i den tidiga morgonstunden. Redan kl. 8 voro vi framme vid Råbäck. Först ville vi förstås upp till utsiktstornet, men ack så arbetsamt. Lönen för vår möda var dock tillfyllest i den härliga tavla, som där uppe mötte våra blickar. Och så gott frukosten smakade sen!

När vi stigit ner från tornet, styrde vi färden till Råbäcks trädgård, den vackraste vi någonsin sett. Då man stod framför det ståtliga slottet, må väl förlåtas, om den önskan ville tränga fram: "Här skulle jag vilja bo".

I resplanen var också beräknat att övervara V. M. U:s sommarmöte vid Västerplana. Vi voro också framme precis kl. 11, men den dagen var Västerplana stora missionshus för litet, och det var med nöd vi kunde tränga oss in.

Efter välkomsthälsning och inledning av distriktsföreståndare Mouchard, höll pastor Markus Cheng från Kina ett gripande missionsföredrag. Härefter predikade pastor Fritz Peterson från Stockholm.

Gärna skulle vi ha velat stanna även över eftermiddagens möte, men vi måste fortsätta för att hinna vårt mål, Läckö slott.

Visserligen öste regnet ner, då vi fortsatte över Källandsö, men ändå ljöd sången med liv och lust från de stora lastbilarna, och då vi kommo fram till Läckö, sken solen.

Besöket på det gamla historiska slottet blev en verklig upplevelse. Man kände sig starkt gripen, då man gick i de gamla valven och tänkte på alla dess forna mäktiga inbyggare, som här härskat och befallt, men nu voro för-

Litteratur.

HEMKONST. Lärobok i olika konstgrenar för hemmets prydnad. Av Celina Runeborg. Fint papper. Rikt illustrerad. Boken utgör en handledning i porslinsmålning, läderplastik, brokadmålning, handtryck, sidenmålning, schablonmålning, potatistryck, sprutbatik, äkta batik och intarsia-imitation. Boken kostar 4:50 och beställes hos AB M. Hansen, Stockholm 19. Hos denna firma kan man ock erhålla all i boken omnämnd materiel för de olika målningssätten. Juniorföreningarna böra skaffa boken åt ledaren av arbetsmötena.

Arthur Wallin.

VILDMARKENS VÅR. Skildringar från Kongo av infödda lärare. S. M. F:s förlag. Pris 4:50 hft., 6:00 inb.

Vildmarkens vår! Det månde vara en sällsam syn att bevittna. Icke är det allom givet att bevittna den på ort och ställe, men genom denna bok sätts vi i tillfälle att lyssna till vad infödda lärare vittna. Det är enkla uppsatser, men innehållet är gripande. Det är tacksamma Guds barn, som veta av ett förr och ett nu: en hedendomens mörka vinter, men också en kristendomens härliga vår. Juniorer, läs den boken!

Percy Olofsson.

svunna och för länge sen fått lägga ner sin härskarspira. Jag tyckte varje vrå i det gamla slottet vittnade om förgängligheten av all denna världens prakt och härlighet.

Nog hade vi velat dröja ännu en stund vid dessa intressanta platser, men hemvägen var lång, varför vi måste fortsätta.

Efter kortare uppehåll i Lidköping, Skara och Varnhem, sågo vi åter hembygden skymta fram, just som solen dalade i väster.

E. S.

C. J. Engvall.

Vår förste kongomissionär fyllde 70 år den 31 juli.

En dag i början av 1870-talet sprang en stor skara konfirmander och lekte på gården hos kyrkoherde Låftman i Järnboås i Örebro län. De hade rast. Några av de unga och icke så få deltog icke i leken. De gingo fram till en av de springande pojkarna under det en sade: "Hör du Carl Johan, skall inte du också bli Guds barn liksom vi? Hör du, vänd dig till Gud." Pojken, som var äldste sonen till den kände missionsmannen O.

Josefson i Högfors, Karl-skoga, brast genast i gråt. Ty hur ofta hade inte Gud kallat honom förut genom mor och far! Hans unga själ fick nu frid.

Hemkommen började han genast söndagsskola vid Karlsdals bruk. Han hade att gå över en mils väg söndagligen. Gud fick genom den unga läraren vinna många för sitt rike. Och arbetsglädjen uteblev icke.

Meningen var först, att Carl Johan Engvall skulle gå lärarebanan. Men så kommo en dag missionärererna Ungerth och Falk på stormöte hos Engvalls nära släktingar Nyvalls i Vall. Här blev det klart, att han skulle följa den kallelse, han länge förnummit, att bli missionär. År 1878 kom han in på Missionsskolan i Kristinehamn. En dag, då L. E. Högberg och Engvall i kronans kläder vilade middag på Sannahed, fingo de i en tidning läsa ett referat från Missionsförbundets generalkonferens i Stockholm. Där stod bl. a., att Högberg kallats för mission i Ryssland och Engvall för missionen i Kongo. Deras glädje kände inga gränser. Detta var 1880. Den 1 aug. samma år blevo de båda

i Kristinehamn avskilda för sin uppgift. Samma månad for Engvall till Afrika som svenskarnas första sändebud i Kongo. Som vi icke då hade egen mission i Kongo inställde han sig hos dr Grattan Guinness, ledare för Livingstone Inlandmissionen, vilket sällskap vårt förbund samarbetade med. På hösten var han vid sin längtans mål. Här i "den vite mannens grav" överfölls den unge missionären så svårt av

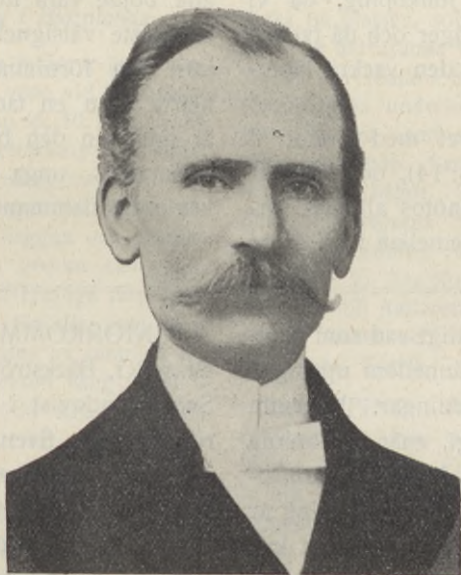
klimatsjukdomar, att han skyndsammast måste återvända i januari följande år. Detta var Engvalls största prövning.

Då E. kom till Kongo visste man inte om en enda omvänd inföding. Och nu! Ja nu sade Kibangu, att det finns 20,000. Evangelium seg-rar!

År 1882 sändes Engvall att jämte W. Sarwe verka i Ural. Och 1894 sändes han för sjömansmissionen till Kronstadt. År 1896 fick han i uppdrag att taga ledningen för Skandinaviska Westend-

missionen i London. Där hade han en gång en ungdomsförening på 130 medlemmar. Arbete bland sjömän i Sunderland var hans uppgift åren 1911—1916. Därefter sändes han till våra landsmän i Kanada. Här var Engvall redaktör för Canada-Posten och missionssekreterare. Och nu till vår stora jubileumshögtid återkom han till fädernebygden.

Bergslagsbons stålade, smidiga och rörliga kynne äger 70-åringen i rikt mått. Sådana voro även Högberg och Fransson. Bland bröderna i förskingringen har Engvalls rika begåvning utom det egentliga arbetet tagits i

C. J. Engvall

Lägerelden.

Har du suttit en drömmande sommarkväll kring en flammande lägereld? Har du suttit där och blickat in i de lekande lågorna, tills du känt dig riktigt gripen av en alldeles särskild stämning och mystik? Har du suttit där och lyssnat till sånger, som sjungits med dämpade röster, medan du med blicken följt gnistorna, som dansat uppåt och där plötsligt slocknat?

Har du varit med om detta, då har du känt något av det, som glatt oss unga inom By-markens junioravdelning i Jönköping, då vi voro ute på ett tre dagars läger och då tvenne gånger fingo samlas kring den vackra lägerelden.

Vi voro hälsade till lägret med mottot "I ären mina vänner" (Joh. 15:14), och det var som om vänskapens band knötos alldeles särskilt fasta inte bara oss unga emellan utan också

mellan Gud och oss, medan vi sutto där sida vid sida i en väldig ring och våra ansikten lyste röda i eldskenet.

Den mörka skogen på ena sidan, som var ogenomträngligt svart och hade så mycket trolskt bakom stammarna och stenarna, och sjön på andra sidan, som under sin blanka yta ruvade på så många hemligheter, gjorde, att vi kände oss dragna närmare elden, där det fanns värme, ljus och skydd.

Och då till sist ett gudsord lästes och vi alla böjde våra huvuden, knäppte våra händer och läste välsignelsen, då kunde man med lyhört öra förnimma, att det ur mångt ungt hjärta kom en tacketets ton, som sade: "Jesus är min vän den bäste, vilkens like aldrig är".

Samlens, unga vänner, med sång och bön kring en flammande lägereld!

G. S.

BORSTBINDNING har enligt vad som kommit till juniorsekreterarens kännedom upptagits vid arbetsmötena i några föreningar. Vi erinra om, att detta icke är lämpligt, enär juniorerna därigenom skulle komma att försvåra utkomstmöjligheterna för de blinda. Borstbindning är ju det enda hantverk, som mera allmänt kan inläras av de blinda, och avsättningsmöjligheterna äro redan nu mindre än leveranskraften.

flitigt bruk. Här nämnes blott den synnerligen intressanta artikelserien "Biblisk arkeologi" i två årgångar av Ungdomsvännen och ett stort antal artiklar i Svenska Morgonbladet och Stockholmstidningen. Han var en av de 25 stiftarne av Svenska Handelskammaren och föreläsningföreningen i London. Så ock en av dem som

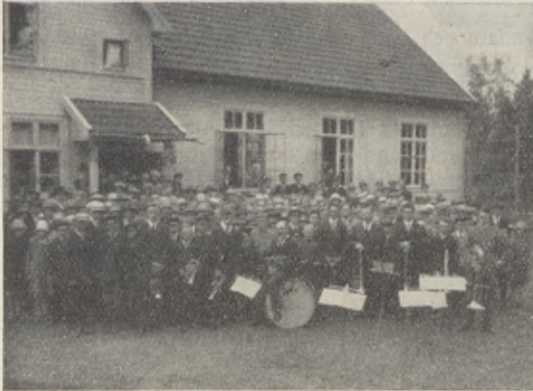
JUNIORKOMMITTÉN består av folkskollärare G. Bäckström i Falun, ordförande, pastor Sven Lindqvist i Eskilstuna, vice ordförande, riksdagsman Sven Bengtsson i Norup, Vånås, missionssekreterare Axel Andersson, Stockholm, pastorerna K. Åström i Västerås och G. Moberg i Arvika samt juniorsekreterare Olof R. Bäckman i Anderstorp. Suppleanter äro fabriksör A. E. Ljung och pastor Karl Gustafson, båda i Malmö.

skaffade de svenska barnen i London svensk lärarinna. Överallt där han varit, har det skaffats svenska bibliotek.

Om vi räknat rätt, har Förbundet fått sända 218 missionärer till Kongo, sedan Engvall gick dit som vår förste. Gud välsigne den ungdomlige veteranen.

Anton Sandberg.

FRÅN VERKSAMHETEN.

Gnestakretsens juniorsamling i Björnlunda.

BJÖRNLUNDA. Tre hundra juniorer är en anseelig ungdomsskara. Så många voro vid sista samlingen för Gnestakretsen. Redan kl. 10 f. m. hölls första mötet, då pastor Sam. Pettersson predikade. Kl. 2 hölls enskilt möte med föredrag av pastor Johansson, Mölnbo. Före avslutningsmötet tågade juniorer och ledare med svenska flaggan och gnestajuniörernas hornmusik i spetsen genom samhället. Avslutningsmötet hölls kl. 4. Den rymliga missionskyrkan kunde då ej giva plats för alla, som velat delta. Vid detta möte lämnades av samtliga ledare minnesord. Dessutom förekom sång av juniorerna. Björnlundajuniörerna bjödo sina gäster på mjölk och kaffe, och hade i övrigt väl sörjt för mottagandet.

MALMÖ. Betlehems kyrkans juniorpojkar fingo genom en auktion i våras medel till inköp av ett par tält och en del verktyg för friluftsliv. Under pingsthelgen hade de läger i Barsebäckskogen mellan Malmö och Landskrona. Åtskilliga av pojkarna ha skaffat sig den av föreningen antagna uniformen.

HYBO ligger 6 km. från Ljusdal och är ett sågverkssamhälle. Här har S. M. F. en liten församling som består av 34 medlemmar samt en mycket god söndagskola. Juniorverksamhet har dock saknats men har varit av stort behov både för församlingen och de äldre barnen, som menade sig växa från söndagskolan.

När församlingen kallade pastor Hj. Johansson i Färila att även uppehålla predikoverksamhet i Hybo, ansåg man tiden vara kommen att bilda juniorförening.

Den 13 april samlades nio flickor och två gossar och bildade Hybo friförsamlings juniorförening.

Starten blev härlig. Vi fingo redan vid första mötet föra en person fram till Kristus. Vårt första offentliga framträdande skedde den 22 april, när vi hade inbjudit föräldrar och vänner till fest med bl. a. duett- och körsång samt tal.

SVARTÅ. Vid Svartå var annandag pingst anordnat ett större juniormöte. Juniorföreningarna från Svartå, Hasselfors, Fagersand, Porla och Gropen voro representerade. Mötet inleddes av en juniorflicka på platsen, som läste ett Herrens ord och hälsade de närvarande välkomna, varefter evangelist V. Andersson ledde i bön. Juniorerna från de olika föreningarna underhöll livligt med dialoger, berättelser, poem samt sång och V. Andersson höll ett kort anförande. Ledarna för de olika föreningarna talade även något. Sångare och musikanter från de olika föreningarna medverkade på ett förtjänstfullt sätt. Vår tidning "Friska Vindar" läses med stort intresse. Vi beslöto att genom tidningen sända en hälsning till juniorerna landet runt. Mötet som var talrikt besökt och rikt välsignat avslutades av Joh. Johansson, Svartå.

LINKÖPING. Ungdomen i Missionskyrkan har drabbats av djup sorg: Robert Magnusson är ej längre bland oss. Endast 27 år gammal fick han den 9 juli ingå i Herrens vila. Juniorerna lågo honom särskilt varmt om hjärtat, och trots sin ytterst svaga hälsa kom han med, då östgötajuniörerna samlades

Betlehems kyrkans juniorpojkar, Malmö, lägrade vid Barsebäck.

Robert Magnusson.

vi tackade Gud för Roberts ljusa minne och goda föredöme.

Ch. S—r.

BODAFORS. Juniorsamlingar äro ju alltid efterlängtrade av juniorerna. Den 1 juli, då vi fått inbjudan från våra kamrater i Haboarp, startade vi, 15 juniorer med 3 ledare pr lastbil kl. halv 8 f. m. Vädret var härligt. Frampå dagen åskade och regnade det litet, men det förtog ej vår glädje. Bland de minnesrika platser, vi reste förbi, var Nydala klosterruin. Där rastade vi och voro inne i den vackra kyrkan. Från Bodafors till Haboarp är omkring 5 mil. Efter en trevlig färd voro vi där kl. 10. Sedan vi druckit välkomstkaffe var det mötesdags. Sången var kraftig och vittnade om att det var unga, lyckliga människor som sjöngo: "I slutna led vi tåga Framåt i heligt mod". Juniorsekreterare Bäckman höll en predikan, som säkert fastnade i många hjärtan. Sedan var det middagsrast, då smörgåsar och mjölk smakade gott. Då vi ätit, togo vi en tur med "vår surrande vän" till Ohs pappersmassfabrik. Kl. 15 var själva högtidsmötet. Programmet var 17 nr långt. Solosång och uppläsning omväxlade med tal av Bäckman och ledarna. En flicka berättade om minnen och intryck från ett sommarläger, två av de yngsta pojarna sjöngo sången: "Minns du kära barndomshemmet." Ett 60-tal S. M. J.-are voro samlade från olika håll. En sångare sjunger: Sjungen syskon under vägen, Det ger fart åt resans lopp. Detta praktiserade vi under hemresan. I ett nu voro vi hemma med ljusa minnen från denna trevliga juniorsamling.

Emkå.

JÄRNBOAS juniorförening firade den 21 och 22 juli sin tioårshögtid. På lördagskvällen hölls samkväm under medverkan av juniorledarne Pettersson

till sommarläger i Sonebo vid den fagra sjön Järnlunden. Föga anade vi, att glädjen så hastigt skulle förbytas i vemod och sorg, och att vår käre Robert i kretsen av sina juniorer skulle utkämpa sina sista strider. Vid jordfästningen, som förrättades av pastor F. A. Larsson, och vid den gripande minnesstunden i missionskyrkan, kände vi evigheten så nära, och

och Hanna Winther, sekreterare Arthur Wallin, juniorer och inbjudna. Bland de närvarande märktes några, som voro med i föreningen den allra första tiden. Bland dem som framburo lyckönskningar med anledning av högtiden märktes församlingens förestandare och baptistpastorn på platsen.

På söndagen kommo juniorer och andra från Gytorp, Nora, Öskevik m. fl. platser. Möten höllos kl. 11 och 3. Som talare tjänade Arthur Wallin, evangelist Erland Sundström och missionär Ingrid Israelson. Tioårsberättelsen upplästes. Järnboås juniorerna medverkade med tvåstämmig sång, och en av juniorer från olika föreningar sammansatt kör utförde två av de nya sånger, som stått införda i Friska Vindar.

Senare på aftonen företogs en vandring upp på höjden vid Missionshuset. Där uppe berättade Hanna Winther något från den fria religiösa verksamheten under gångna tider.

Brevaftnar.

Meddelande om brevaftnar intages under denna rubrik enligt fastställt formulär. Beställningen skall vara expeditionen till handa senast 8 dagar före tidningens utgivningsdag. Avgiften, kr. 1: 50, skall bifogas beställningen i frimärken eller genom postgiro (824). Önskas särskild annons, debiteras netto 21 öre för millimeter och räkning utsändes å beloppet.

Breven märkas B. A.

21 aug. Valbo friförs. juniorför., Ingrid Johansson, Box 21, Södra Valbo.

SIN FÖRSTA BREVAFTON anordnar Ulfsta junioravd. den 11 aug. Kära juniorkamrater landet runt, gläd oss med många brev! Märk dem B. A. och adressera dem till Fröken Hilda Olsson eller Sven Kron, Ulfsta, Ockelbo.

Friska Vindar.

UTKOMMER under år 1928 med två sextonsidiga nummer i månaden utom under sommaren, juni—sept., då den utkommer med 1 nummer i månaden.

PRISET är för helår 2: 50, tre kvartal 1: 95, halvår 1: 55, ett kvartal 1: —. Sänd till utlandet kostar tidningen 3: 25 för helår, 2: — för halvår.